

ĪJABA RAKSTURS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Īj. 1:1, 8; Īj. 29:8-17; Īj. 31:1-23; 2. Moz. 20:17; Mat. 7:22-27; Mat. 5:16; Ef. 3:10.

ATMIŅAS PANTS:

“Tu redzi, ka ticība viņa darbiem līdzdarbojās un ar darbiem ticība tapa pilnīga.” (Jēk. 2:22)

Bisu citu Ījaba grāmatā aprakstīto galveno jautājumu vidū mēs nedrīkstam zaudēt no redzesloka kādu citu svarīgu tēmu – pašu Ījabu. Kas bija šis vīrs, kam Kungs uzticējās tik ļoti, ka izaicināja velnu pārbaudīt viņa uzticību un godīgumu? Kas bija šis vīrs, kurš nesaprata, kāpēc tas viss notiek ar viņu, bet kurš saprata, ka tas, kas ar viņu notiek, nav godīgi; kas bija šis vīrs, kurš izteica dusmas un vilšanos par visu un tomēr palika uzticīgs taisnajam līdz galam?

Lai gan Ījaba grāmata galvenokārt runā par Ījabu pēc visām likstām, no šī stāsta mēs varam arī iegūt informāciju par Ījaba agrāko dzīvi. Un tas, ko mēs uzzinām par Ījaba pagātņi un kāds viņš bija kā cilvēks, palīdz mums labāk saprast, kāpēc Ījabs palika uzticīgs Kungam pat visu šausmīgo ciešanu vidū, pat visā, ko sātans darīja, cenšoties viņu aizvest prom no Dieva.

Kāds bija Ījabs, un ko mēs varam uzzināt par to, kā viņš dzīvoja, kas var palīdzēt mums būt uzticīgākiem Kunga sekotājiem mūsu pašu dzīvē?

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 24. decembrī.

Vīrs no Ūcas

Izlasi Īj. 1:1 un Īj. 1:8. Ko šie panti mums stāsta par Ījaba raksturu? _____

Lai gan viscaur dialogos Ījabam tiek teikts, ka viņš noteikti ir izdarījis kaut ko nepareizu, kā dēļ viss šis ļaunums nāk pār viņu, izrādās, ka šajā gadījumā vērojams tieši pretējais. Viņa labestība, viņa uzticība bija padarījusi viņu par īpašu sātana mērķi.

Cik labs un uzticīgs viņš bija? Pirmkārt, pants mums pasaka, ka viņš bija "pilnīgs" (KJV). Šim vārdam nav jānozīmē "bezgrēcīgs", kāds bija Jēzus. Tas satur domu par pabeigtību, godīgumu, patiesumu, bet relatīvā ziņā. Cilvēks, kas ir "pilnīgs" Dieva skatījumā, ir sasniedzis attīstības pakāpi, ko Debesis no tā sagaida konkrētajā laikā. Ebreju vārds ir "tam", un tas ir "ekvivalents grieķu vārdam 'teleios', ko bieži tulko kā 'pilnīgs' (Jaunajā Derībā), bet ko būtu labāk tulkot kā 'pilnībā izaudzis', 'nobriedis'". (The SDA Bible Commentary, 3. sēj., 499. lpp.) Ījaba pēdējie piedzīvojumi atklāj, ka viņš nebija sasniedzis galējo rakstura pilnību. Lai gan viņš bija uzticīgs un taisns, viņš vēl joprojām auga.

Otrkārt, pats Ījabs saka, ka viņš bija "taisns". Šis vārds nozīmē "kārtīgs", "nemainīgs", "taisnīgs", "pareizs". Ījabs dzīvoja tā, ka viņu varēja saukt par "labu pilsoni".

Treškārt, pants saka, ka viņš "bijās Dieva". Lai gan Vecā Derība aino dievbijību kā daļu no tā, ko nozīmē būt uzticīgam israēļietim, frāze ir izmantota arī Jaunajā Derībā attiecībā uz pagāniem, kas uzticīgi kalpoja Israēļa Dievam (sk. Ap.d. 10:2, 22).

Visbeidzot Ījabs "vairījās ļauna". Šo Ījaba raksturojumu apstiprina pats Kungs, kad Viņš saka sātanam: "Vai ievēroji Ījabu, manu kalpu, – tam nav līdzīga vīrs zemes! – krietnu un taisnu vīru, kas bīstas Dieva un vairās ļauna?" (Īj. 1:8)

Beigās Ījabs bija Dieva vīrs, kura ticība atklājās viņa dzīvesveidā, un tādējādi viņš patiešām nesa liecību "eņģeļiem un cilvēkiem" (1. Kor. 4:9) par to, kāds var kļūt cilvēks Kristū.

Ja Ījaba grāmata būtu par tevi, kas būtu rakstīts ievadteikumā?

"_____ zemē bija _____. Šis/Šī _____ bija _____
un _____, _____ un _____."

Soli mazgājās pienā

Kad Ījabs centās tikt galā ar likstām, kas pār viņu nāca, viņš domāja par savu pagātnes dzīvi, cik tā bija laba un kā viņš bija dzīvojis. Runājot par savām agrākajām dienām, Ījabs teica, ka šajā laikā "mazgājās pienā mani soli" (Īj. 29:6).

Piemēram, Īj. 29:2 Ījabs runā par laiku, kad "Dievs mani sargāja". Ebreju vārds "sargāja" nāk no bieži lietota vārda viscaur Vecajā Derībā, kas runā par to, ka Dievs sargā savus ļaudis (sk. Ps. 91:11, 4. Moz. 6:24). Nav šaubu, Ījabam bija laba dzīve. Svarīgi bija arī tas, ka viņš zināja, ka viņam ir laba dzīve.

Izlasi Īj. 29:8-17. Ko šie panti mums stāsta par to, kā citi redzēja Ījabu un kā viņš izturējās pret tiem, kam bija grūtas cīņas? _____

Šeit mēs varam redzēt, cik ļoti cienīts bija Ījabs. Frāze par to, ka viņš "laukumā iznāca sēdēt" (Īj. 29:7), liek domāt par sava veida vietējo pārvaldību, kuras daļa Ījabs acīmredzot bija. Šādi krēsli parasti tika doti sabiedrības senioriem un cienījamiem sabiedrības locekļiem, un starp viņiem Ījabs bija augsti godājams.

Bet mēs varam redzēt, ka pat "viszemākie" sabiedrības locekļi viņu mīlēja un cienīja. Nabagi, bāreņi, aklie, atraitnes, klibie – tie, kas nebija tā svētīti kā Ījabs, bija tie, kam viņš sniedza palīdzību un mierinājumu.

"Dievs Savā Vārdā ir devis pārtikuša cilvēka aprakstu – cilvēka, kura dzīve vispatiesākajā ziņā bija veiksmīga, kuru godāt priecājās gan Debesis, gan zeme." (E. Vaita "Audzināšana", 142. lpp.)

Tādi panti kā šie un citi (kā mēs redzēsim) mums parāda, kāpēc Ījabs bija katrā ziņā veiksmīgs cilvēks gan Dieva, gan cilvēku redzējumā.

Ir viegli būt laipnam un parādīt cieņu bagātajiem, ietekmīgajiem un slavenajiem. Tomēr kā tu izturies pret tiem, kam vispār nav nekā, ko tev piedāvāt? _____

Sirds un acis

Pirmajā brīdī zemāk minētajos pantos var izklausīties, ka Ījabs lielās, izrāda savu svētumu, tikumu un labo uzvedību citiem. Šāda attieksme, protams, ir tieši tāda, kādu Bībele nosoda (sk. Mat. 23. nod.). Bet ne tas šeit notiek ar Ījabu. Atkal ir svarīgi atcerēties kontekstu: viņam saka, ka ciešanu iemesls ir viņa pagātnes dzīve, kas bijusi diezgan ļauna. Ījabs toties zina, ka tā vienkārši nevar būt patiesība un ka nekas, ko viņš bija darījis, nevarētu būt par iemeslu postam, kas nāk pār viņu. Tā nu viņš velta šo laiku, pārskatot, kāds ir viņa dzīvesveids un kāds viņš ir kā cilvēks.

Izlasi Īj. 31:1-23. Ko vēl Ījabs pasaka par to, kā viņš dzīvoja, pirms nāca nelaime? _____

Ievēro arī, ka Ījabs nerunāja tikai par savu ārējo rīcību. Vārdi "sirds steigu-sies acīm līdzī" (Īj. 31:7) parāda, ka Ījabs saprata svētuma dziļāko nozīmi un to, kāda dziļāka nozīme ir pareizajam, nepareizajam un Dieva likumam. Ījabs acīmredzot zināja, ka Dievs rūpējas par mūsu katra sirdi, par mūsu domām, kā arī par mūsu rīcību (sk. 1. Sam. 16:7, 2. Moz. 20:17, Mat. 5:28). Ījabs zināja, ka nav pareizi pat iekārot sievieti, nevis tikai pārkāpt laulību ar viņu. (Atkal – kāds spēcīgs pierādījums faktam, ka patiesā Dieva atziņa ir pastāvējusi, pat pirms Kungs izsauca esamībā Israēlu kā savu derības tautu un lieciniekus).

Izlasī, ko Ījabs teica Īj. 31:13-15. Kāpēc šī vēsts ir tik izšķiroša? _____

Šeit Ījabs parāda pārsteidzošu izpratni par visu cilvēku vienlīdzību, īpaši viņa laikā (patiesībā jebkurā laikā). Senā pasaule nebija vieta, kur saprata un ievēroja visu cilvēku vienlīdzīgās tiesības un vienlīdzību likuma priekšā. Atsevišķas ļaužu grupas uzskatīja sevi par augstākām un pārākām un nepārdzīvoja citu cilvēku cieņas un tiesību aizskaršanu. Tomēr šeit Ījabs parāda, cik labi viņš saprata cilvēku tiesības un ka šīs tiesības sākas ar Dievu, kas mūs ir radījis. Kaut kādā ziņā Ījabs bija priekšā ne tikai sava laika cilvēkiem, bet arī mums.

Māja uz klints

Izlasi Īj. 31:24-34. Ko vēl mēs varam mācīties par Ījabu? _____

Nav brīnums, ka Kungs par Ījaba dzīvi un raksturu izteicās tieši tā un ne citādi. Šis ir cilvēks, kas skaidri izdzīvoja savu ticību, cilvēks, kura darbi atklāja, cik reālas ir viņa attiecības ar Dievu. Tas, protams, padarīja viņa sūdzības vēl rūgtākas: "Kāpēc ar mani tā notiek?" Un, protams, tas padarīja viņa draugu argumentus tukšus un liekulīgus, kādi tie arī bija.

Bet no Ījaba uzticīgās un paklausīgās dzīves realitātes mēs varam gūt dziļāku un vēl svarīgāku vēsti. Ievēro, cik cieši dzīve, ko viņš vadīja pagātnē, bija saistīta ar to, kā viņš reaģēja uz traģēdijām, kas pār viņu nāca vēlāk. Tā nebija nejaušība vai veiksmē, vai arī tīrs gribasspēks, ka Ījabs atteicās "nolādēt Dievu un mirt" (Īj. 2:9). Nē, tas bija tāpēc, ka visus šos uzticības un paklausības gadus Dievs deva viņam ticību un raksturu, kas palīdzēja uzticēties Kungam, neskatoties uz to, kas ar viņu notiek.

Izlasi Mat. 7:22-27. Kas ir atrodams šajos pantos tāds, kas atklāj iemeslu, kāpēc Ījabs palika uzticīgs? _____

Ījaba uzvaras galvenā atslēga atrodama visās mazajās uzvarās, kas viņam bija iepriekš (sk. arī Lūk. 16:10). Viņa uzticīgā pieķeršanās pareizajam, nepadošanās kompromisiem padarīja Ījabu par to, kas viņš bija. Ījabā mēs redzam paraugu tam, ko Jēkaba grāmata saka par darbu lomu ticības dzīvē: "Tu redzi, ka ticība viņa darbiem līdzdarbojās un ar darbiem ticība tapa pilnīga." (Jēk. 2:22) Cik svarīgs kristīgās dzīves princips atklāts šajā pantā! Ījaba stāstā mēs redzam šo principu atklājamies spēcīgā veidā. Ījabs bija veidots no tādiem pašiem kauliem un miesas kā mēs visi, tomēr Dieva žēlastībā un viņa paša čaklo pūļu rezultātā viņš dzīvoja uzticīgā paklausībā Dievam.

Kādas izvēles tev vēl ir jāizdara, lai dzīvotu tik uzticīgi kā Ījabs? _____

Dieva daudzveidīgā gudrība

Jau agrāk Ījaba grāmatā Elīfazs no Tēmānas Ījabam teica: "Vai Visuvarenajam tīk, ka tu taisns? Ko viņš gūst, ja tavi ceļi krietni?" (Īj. 22:3) Šis ir ļoti ironisks jautājums, ņemot vērā, ko mēs zinām par to, kas notiek aizkulisēs Debesīs. Jā, Dievam ir prieks, ka Ījabs ir taisns, un tas bija ieguvums Viņam, ja Ījabs dzīvoja krietni. Un tā ir patiesība ne tikai par Ījabu – tas pats attiecas uz visiem, kas sevi sauc par Kunga sekotājiem.

Izlasi Mat. 5:16. Kā šie vārdi palīdz atbildēt uz jautājumu, ko Elīfazs izmeta Ījabam? _____

Tiešais jautājums Ījaba grāmatā bija, vai Ījabs būs uzticīgs? Sātans teica, ka nebūs. Dievs teica, ka būs. Ījaba uzticība tāpēc noteikti bija Dieva priekšrocība, vismaz šajā īpašajā cīņā ar sātanu.

Tomēr šis stāsts ir maza daļiņa no lielāka jautājuma. Pirmā eņģeļa vēsts aicina mūs dot godu Dievam (Atkl. 14:7), un Jēzus Mat. 5:16 paskaidro, ka mēs ar saviem labajiem darbiem varam nest Dievam godu. Tieši to Ījabs darīja. Un tieši to arī varam darīt mēs.

Izlasi Ef. 3:10. Kā šeit izteiktais princips ir atklāts Ījaba grāmatā, bet tikai mazākā mērā? _____

Tas, ko mēs redzam šajā pantā un Ījaba grāmatā, ir fakts, ka Dievs darbojas Savu sekotāju dzīvē, lai izmainītu viņus pēc Savas līdzības Savam godam. "Paša Dieva līdzībai ir jātiek atveidotai cilvēkos. Dieva gods, Kristus gods ir saistīts ar Viņa ļaužu rakstura pilnību." (E. Vaita "Laikmetu ilgas" 671. lpp.) Ījaba dzīve bija paraugs tam, kā cilvēki var atklāt šo principu, neskatoties uz to, ka Ījabs dzīvoja pirms daudziem tūkstošiem gadu. Dieva ļaudīm visos laikmetos ir priekštiesība pavadīt savu dzīvi tādā pašā veidā.

Kas tavā dzīvē pagodina Dievu? Ko tava atbilde liecina par tevi un par to, kā tu dzīvo un ko tev vajadzētu mainīt? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Protestantu reformācija atguva lielo patiesību par glābšanu tikai ticībā. Šī patiesība pirmo reizi parādās Vārdā jau Ēdenē (sk. 1. Moz. 3:15), pēc tam tā gūst pilnīgāku izteiksmi Ābrahāma dzīvē (sk. 1 Moz. 15:6, Rom. 4:3), pirms tā secīgi atklāta Rakstos caur Pāvilu. Tomēr patiesība par glābšanu tikai ticībā vienmēr ietver Svētā Gara darbu ticīgā dzīvē, nevis kā glābšanas līdzekli, bet kā tās izpausmi. Ījaba dzīvē un raksturā mēs atrodam izcilu paraugu tam, kāds izskatās šis darbs. Teologi reizēm šo darbu sauc par "svētdarīšanu", kas pamatā nozīmē "svētumu". Tas Rakstos ir tik nozīmīgi, ka mums ir teikts, lai dzenamies "pēc svētuma, bez kā neviens neredzēs Kungu" (Ebr. 12:14). Svētdarīšanas pamatnozīme ir "nošķirts svētai lietošanai", ideja, kas ir redzama, piemēram, kad Kungs Saviem derības ļaudīm saka: "Esiet svēti, jo es esmu svēts – Kungs, jūsu Dievs!" (3. Moz. 19:2) Lai gan šis vārds un ideja parādās dažādos veidos gan Vecajā, gan Jaunajā Derībā, runa ir par to, ko Dievs dara mūsos. To var redzēt morālā izaugsmē labestības virzienā. Tā ir "progresīvs process morālā izmaiņā Svētā Gara spēkā, sadarbojoties ar cilvēka gribu." ("Handbook of SDA Theology", 296. lpp.) Lai gan šis darbs ir kaut kas tāds, ko tikai Dievs var paveikt mūsos, mēs netiekam spiesti svētdarīšanā vairāk kā taisnošanā. Mēs nododam sevi Kungam, un šis pats Kungs, kas taisno mūs ticībā, arī svētos mūs, veidojot mūs, kā Viņš to darīja ar Ījabu, pēc Dieva līdzības, vismaz tik lielā mērā, kā tas ir iespējams šai pasaulē. Tā Pāvils raksta: "Mani bērni, kuru dēļ es atkal ciešu dzemdību sāpes, lai Kristus beidzot izveidojas jūsos." (Gal. 4:19) Elena Vaita raksta: "Kristus ir mūsu paraugs, svēts un pilnīgs paraugs, kas mums ir iedots, lai mēs tam sekotu. Mēs nekad nebūsim vienādi ar Paraugu, bet mēs varam atdarināt un līdzināties tam saskaņā ar savām spējām." ("That I May Know Him", 265. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādus lēmumus mēs varam pieņemt, ietekmējot to, cik lielā mērā Kungs var mūsos darboties? Mēs zinām, ka tikai Dievs var izmainīt sirdis, bet mums ir jāsadarbojas. Kāda ir šī sadarbība? Kā tā atklājas?

2. Kol. 2:6 teikts: "Tā kā jūs esat pieņēmuši Kristu Jēzu par Kungu, tad Viņā arī dzīvojiet." Kā šie vārdi palīdz mums saprast, ko nozīmē dzīvot ticībā un paklausībā?

3. Kā mēs kā draudze, nevis tikai katrs atsevišķi, varam pagodināt Kungu cilvēku un eņģeļu priekšā?